

Az öreg ember fázott, s megrezzent minden evező csapásra, mely messze és messzebb vitte a csónakot.

— Fázom anyjuk; messze még Almádi?

— Mindjárt ott leszünk.

Az eső nagy csöppökben kezdett hullani; a vak ember erősen tartotta magát, s bár önkénytelen remegés szállotta meg, de a boldog remény, hogy nem sokára partra szállnak, legyőzte növekedő félelmét.

— Csupa víz vagyok anyjuk; messze még Almádi? s úgy tetszett, mintha imádságot mondana.

Boris asszony némán, alig lélegzve az öreghez lépett.

— Itt vagyunk, szállj ki!

Benő Péter fölállott s felesége karjába akart kapaszkodni, de az asszony egy lökéssel a vízbe taszította.

A nyomorult teremtés megszabadult a boldogtalantól, de a nagyobb teher a halál borzalmával ott ült a szive mélyében.

A csónak tovább lebegett a sötét vizen, melyet újabb erős légáramlat hullámszerűen ringatott.

A sirályok sikoltozva menekültek a partok felé, megriadva a közeledő vihar szelétől.

Boris asszony megborzadva nézte mint kergeti az éjszakai szél Almádi felől a hullámokat, melyek pokoli harsogással túlzengték a partokat és elnyeléssel fenyegették a csónakot.

A merre nézett, mindenütt homály, útvesztő sötétség; előtte a zugó tenger, fölötte a haragos ég gyilkos mennyköveivel, lelkében félelem és rettegés a haláltól, mely társul szegődött hozzá.

Fázva, dideregve, megrázkódott minden hullámütésre, mely hol arczon csapta, hol nyakon találta és minden csöpp véréért küzdelemre hívta.

A hullámok beljebb és beljebb ragadták a csónakot, mely majd a magasban lebegett, majd halálos örvények mélységeibe esett, s minden perczen közel volt az elmerüléshez.

Boris asszony kimerülve ejtette ki kezeiből az evezőt, s a kétségbeesés végső erejével kapaszkodott a hajó orrába, de ebben a pillanatban iszonyú csattanás rázkódtatta meg a levegőt s a csónak vakító fény közt tünt el.

László Mihály.

## P a l i n ó d i a.

Nagy bánatom van, szörnyü bánatom!

Kerget, kísért utatlan útakon.

Ugy megrontott, úgy összeforrt velem,

Hogy lelkemről nem téphetem le, nem!

Mig ifju voltam, küzdöttem vele ;  
 De íme, megjött életem dele,  
 S melyet hiszékeny ifjuság ígért :  
 Az a világ csak légvár, semmiség.

Óh, éltem átka, sűrű rengeteg,  
 Van-é utad, mely kifelé vezet ?  
 Van-e túl csöndeden, homályodon  
 Napos, virágos hely, hol nyughatom ?...

Örök magányban, életem delén  
 Meghasonolva a reménnyel, én  
 Itt állok s vissza már nem térhetek.  
 Nem kezdhettek egy másik életet.

Gonosz lidércz, ki egykor biztatál,  
 Ki, hogy kövesslek, csábítgatál :  
 Meddig kövessem áltató nyomod' ?...  
 Végső szavam hozzád : Légy átkozott !

Sokáig, bár a szívem vérezett,  
 Koldus-reménnyel áldottam neved'.  
 De te a szenvedőt kigúnyolod.  
 Jaj, a ki hisz neked. Légy átkozott !

Ki tudja, meddig bírja még szívem  
 S hol roskad össze majdan vériben...  
 Nem bánom én, akárhol, egyre megy :  
 Mentsvár minden hely, hol pihenhetek.

**Reviczky Gyula.**

### S z e g e d.

Immár előttünk az újjáalkotott Szeged ; a modern építészet igényeinek megfelelő köntösben. Épületei díszesek, utczái rendezettek, sétányai szemre valók ; egész külseje takaros és imponáló egyszerre. Karsu hidak ivelik át a Tisza medrét, mely hatalmas kőfalak és rakodók közé szorítva a közlekedés érdekeinek szolgál s nem a rombolás démonának többé. A merre nézünk, sürgölődő tevékenység és tisztultabb látkör ; a csüggedés és maradiság helyébe munkakedv és haladás lépett. Ilyenné lett a város alig ötfél esztendő leforgása alatt.